

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PLEISTERPLAATS RAVAGE

Een thriller in drie bedrijven

door

Dirk Vermiert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3322

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *PLEISTERPLAATS RAVAGE* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK VERMIERT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/028
ISBN- 978- 90-385-13942

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Vermiert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 1 heer)

NORA :

SUZANNE :

KAY :

MAN :

DECOR

Een chalet. Voordeur en ramen achteraan. Een tochtgordijn voor de deur. Een deur naar de keuken en een deur die gaat naar alle andere vertrekken, slaapkamers, sanitair, zolder. Centraal een zetel, een relax, kussens en een lage tafel. Een haard.

KORTE INHOUD

Twee vrouwen ontmoeten elkaar tijdens het begin van een weekend in de chalet Ravage. Ze kennen elkaar niet, maar hebben alle twee hun reden om daar te zijn. Die reden houden ze voor elkaar verborgen.

Als dan op zaterdag een derde vrouw opduikt en ook zij haar redenen heeft om daar aanwezig te zijn maar ook dat verborgen houdt voor de anderen, begint een kat en muis spel.

Beetje bij beetje geven ze hun geheim prijs. Of toch niet helemaal. Elk van de vrouwen houdt iets achter, maar wat precies? Als de maskers afvallen is de ravage onoverzichtelijk.

Maar wie is de vierde speler op het toneel? Wie is de wat wereldvreemde man die beweert de huisbewaarder van de chalet te zijn?

En dan is er ook nog dat radiobericht over Jean Le Fou die zich in de streek zou schuilhouden...

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Een zaterdag. 's Avonds

(Op de zetel ligt een man. Bij het geluid van een aanrijdende auto gaat de man recht zitten. Koplampen verlichten de ramen. De motor valt stil. De lichten worden gedoofd. De man springt recht en vlucht via de deur die gaat naar de verschillende vertrekken. Gerommel aan de deur. De deur gaat open en een vrouw (schaduw) komt binnen. Ze knipt aan een schakelaar, zonder resultaat. Ze haalt een smartphone uit haar jas en verlicht de ruimte. Loopt eerst naar de deur waar de man verdween, verlicht de gang en sluit de deur. Loopt naar de andere deur, kijkt en loopt verder. Enkele tellen later gaat er licht aan in de keuken. De vrouw (Nora) steekt enkele sfeerlichten aan. Ze kijkt rond.)

NORA : *Wauw. Rustiek. Maar met smaak. (Ze loopt naar de voordeur, even naar buiten en keert terug met een koffer en een supermarkt tas.) Met een beetje mooi weer wordt dit een aangenaam verblijf. Uitpakken is voor later. Eerst een kant en klaar maaltijd opwarmen. En daarna met een goed glas wijn voor de haard. (Zet koffer in de gang. Hangt haar jas aan de haak inkom deur. Even in de keuken en terug. Aan de haard.) Niks hout. Enkel lucifers. Waarschijnlijk ligt er buiten onder een afdak hout te drogen. Waar heb ik m'n gsm laten liggen? De keuken ... (Naar keuken. Terug op en naar buiten. Zwak licht van de gsm wandelt voorbij de ramen.)*

(Enkele tellen stilte. In de deuropening staat Suzanne. Een rugzak en stevige wandelschoenen duiden aan wat ze heeft gedaan.)

SUZANNE : *Wat mag dit wel betekenen? Alles staat hier zo maar open. (Ze gaat verder de chalet in. Ze kijkt rond. Dit is ook voor haar onbekend terrein.)*

(Nora met in de armen enkele blokken hout komt binnen. Schrikt.)

NORA : God! Dat is schrikken.

(Ze begint de gevallen blokken op te rapen. Suzanne helpt.)

SUZANNE : Het was niet de bedoeling u te laten schrikken. Ik zag de deur open staan.
Licht branden.

NORA : Zoals u ziet, ik was wat hout gaan zoeken voor de haard.

SUZANNE : Gooi ik het er meteen in?

NORA : Nee. In de mand. Ik zoek eerst nog wat aanmaakhout. Alleen met lucifers en deze blokken krijgt ook een scout geen haard aan.

SUZANNE : U kent er wat van?

NORA : U niet dan? U ziet er anders uit als iemand die van wanten weet. Een wandelaar. Een natuurliefhebber. Ooit bij de scouts geweest?

SUZANNE : Dat wel, ja. Maar al de andere dingen die u aanhaalde, niet echt, nee.

NORA : Maar u ziet er wel zo uit. Rugzak. Stevige schoenen. Vest in camouflagekleuren ...

SUZANNE : In een cocktailjurk zie ik me niet meteen een boswandeling maken. Of een rondje rond het meer.

NORA : Oh. U kent de streek.

SUZANNE : Niet echt. Google maps. Street view.

NORA : Zijn die tot hier gereden?

SUZANNE : Nee. Beneden aan het dorp houdt het op. Maar als je hier achter het huis naar beneden wandelt, ja, dan komt u aan een meer. En dat staat wel op Google maps omdat het meer te bereiken is via een andere weg vanuit een ander dorp. Het meer is niet groot, maar groter dan een visvijver.

NORA : Leuk. Ga ik morgen zeker eens naartoe.

SUZANNE : Oh. U bent niet van hier? Natuurlijk niet, u spreekt Nederlands. U woont in de streek, bedoel ik?

NORA : Nee, dit chalet is ...

SUZANNE : *(Onderbreekt)* U woont hier?

NORA : Ook niet ...

SUZANNE : (*Onderbreekt*) Oh. God, wat stom van me. Ik dacht dat u de haard aanmaakte, voor mij.

NORA : Waarom zou ik de haard aanmaken voor iemand die ik niet ken?

SUZANNE : Ik bedoel. Ik ... Heu ... Heb gehoord.

NORA : Wat?

SUZANNE : Ja.

NORA : Gehoord?

SUZANNE : Dat zei ik, ja.

NORA : Voor dit weekend?

SUZANNE : Ja. Nee. Eigenlijk, langer.

(Stilte. Ze denken allebei na.)

Wacht, ik heb het. U bent eigenaar van deze chalet. Het Immo-bureau vroeg u om mij 'aangenaam te ontvangen', wat gebruikelijk is, naar het schijnt, ik heb daar geen ervaring in. Wauw. Bedankt.

NORA : Ja. (*Pauze*) Nee. Ik bedoel, ja. Ik ben eigenaar, alleen ik kom hier niet zo vaak. Het chalet wordt ook niet vaak verhuurd. Wat zeg ik, 't is al een hele tijd geleden. En inderdaad, ik woon niet in de buurt. Eigenlijk, helemaal niet in de buurt.

SUZANNE : Oh, dan spijt het me ten zeerste dat u hier naartoe bent moeten komen om, ... Heu ... De haard aan te steken.

NORA : Geen probleem. Alleen, u zit wel met me opgescheept.

SUZANNE : Pardon?

NORA : Ik blijf hier.

SUZANNE : Vannacht?

NORA : Ja.

SUZANNE : God, ja. Ik bedoel, ik ... ik kan dat niet verbieden, tenslotte, u bent de eigenaar, the landlady, bestaat dat eigenlijk? Ik bedoel dan, landlord, landlady, God, ik ben helemaal in de war.

NORA : Ga even zitten. Een glas wijn?

SUZANNE : Graag.

NORA : Ik was net van plan de haard aan te steken en dan de wijn te chambreren. Hij iets te fris zijn.

SUZANNE : Geen probleem. Ik zal de haard aan maken, terwijl u de wijn ontkurkt.

(Nora naar de keuken. Kort. Ze keert snel terug om de fles in de leefruimte te openen. Ze bestudeert Suzanne. Zij heeft ondertussen haar rugzak neergezet, de blokken hout in de haard gelegd en er terug uitgehaald.)

NORA : Lukt het niet?

SUZANNE : Dit is een gashaard. Ingebouwd. Een nep haard.

NORA : Echt? *(Pauze)* Natuurlijk! Oh! Oh! Dat geheugen van mij! Zo lang is het reeds geleden dat ik hier ben geweest. De laatste huurder, die liet weten dat de schouw niet trok. Dat het gevaarlijk was. Ja, toen heb ik die nep haard laten installeren. Dingen vergeten. Daar ben ik goed in. En het betert niet met de

SUZANNE : En wat moet ik dan zeggen.

NORA : Volgens mij zijn wij leeftijdsgenoten.

SUZANNE : Zestig. Volgende maand.

NORA : U ziet er nog fantastisch uit.

SUZANNE : En u?

NORA : Laten we dat 'ge-u' maar stoppen. *(Pauze)* Jonger. Maar niet zo veel. Wijn?

SUZANNE : Wat doe ik met de haard?

NORA : Ik ben hier nog maar net gearriveerd. Ik heb het gas nog niet, hoe zeg je dat, geactiveerd? Aangesloten?

SUZANNE : Opengedraaid. Is het hier met leidingen of met een tank?

NORA : In de keuken staat een gasvuur.

SUZANNE : En hoe wordt er verwarmd?

NORA : Ook met gas! Het is helemaal niet koud! Ik wou de haard enkel aansteken voor de gezelligheid. Santé!

SUZANNE : Santé!

(Ze drinken.)

Zal ik buiten kijken of er een tank staat?

NORA : Doen we morgenvroeg wel.

SUZANNE : Het water zal ook wel met gas worden verwarmd.

NORA : Ja. O ja, natuurlijk. En de douche dus ook.

SUZANNE : Ik zoek het wel uit. *(Ze neemt een zaklamp uit haar rugzak en gaat naar de deur.)* Als eigenaar van dit chalet weet je bijzonder weinig. *(Af.)*

(Licht wandelt voorbij het raam. Nora zet haar glas weg en onderzoekt de rugzak. Suzanne is echter te snel terug.)

Voilà. Morgenvroeg, warm water.

NORA : *(Betragt)* Dit is wel degelijk materiaal, zeg. Zwaar?

SUZANNE : Valt best mee.

NORA : Nooit wat aan gevonden, kamperen en zo. Altijd de veiligheid van een hotel of het knusse van een B&B opgezocht. Het avontuur is niet aan mij besteed. Behalve als het wat mag kosten. *(Pauze)* Zet je.

SUZANNE : 't Is hier wel super. Vreemd dat je hier niet vaker komt.

NORA : Ik heb niet altijd de behoefte om hier eenzaam te zijn.

SUZANNE : Manlief ziet het hier niet zitten?

NORA : Er is geen manlief. En ook geen man.

SUZANNE : Sorry.

NORA : Waarvoor?

SUZANNE : Omdat er waarschijnlijk iets is gebeurd. Ongeval. Ziekte.

NORA : Toch niet. Geen man in huis hebben is niet erg. En voor je het vraagt, er zijn mannen in mijn leven geweest. Wat vind je van de wijn?

SUZANNE : Oeps. Ben er nog niet aan geweest. Sorry. *(Drinkt)* Wauw. Super.

NORA : Kenner?

SUZANNE : Nee, helemaal niet.

NORA : Dus gewoon een beleefde reactie.

SUZANNE : *(In de war)* Nee. Ik bedoel, ik vind de wijn lekker en ja, ik zou het niet durven om te zeggen dat het een slecht wijntje is. Ik koop enkel wijn in de supermarkt. En ik vind vijf euro voor een fles al duur.

NORA : Geniet er dan maar van. Deze kost drie maal zo veel.

SUZANNE : Wauw!

NORA : Dat klinkt eerlijker.

(Stilte. Ze drinken. Taxeren elkaar.)

Ook single? *(Pauze)* Ik gebruik het woord 'alleen' niet omdat ik me niet alleen voel.

SUZANNE : Zoals je reeds vermoedde, denk ik, trek ik er gewoon graag op uit.
Weekendje stappen. Alleen zijn.

NORA : Dus er is nog iemand?

SUZANNE : Hemeltje, we kennen elkaar nauwelijks, ik weet niet eens je naam ...

NORA : Nora.

SUZANNE : Suzanne.

NORA : Aangenaam kennis te maken.

SUZANNE : Sorry. Ik ben een beetje... verrast, nee... warrig...

NORA : Dat is al de vierde keer dat je 'sorry' zegt in de vijf, maximum, tien minuten dat we elkaar kennen.

SUZANNE : Sorry.

NORA : Vijf.

SUZANNE : Sorry.

NORA : And counting. *(Lacht)*

(Stilte.)

SUZANNE : Ja. Er is nog iemand. Los. Vast....

NORA : Aan en uit.

SUZANNE : Juist. Ja. Ik kan niet direct een goede omschrijving vinden. Een knipperlicht relatie. Dat is het.

NORA : En als de lichtjes uit zijn, trek je er op uit. Met de rugzak.

SUZANNE : Ja. *(Stilte)* Nee. Dat is het niet. Hij houdt er niet zo van. Natuur.
Wandelen. Zwemmen in het meer.

NORA : In je blootje.

SUZANNE : Zalig toch!

NORA : Geen idee. Ik heb nooit in m'n blootje in een meer gezwommen.

SUZANNE : Het is echt zalig. Het water streelt elke porie van je lichaam. En elke beweging die je maakt verandert de intentie van de streling. Je hebt het

zelf onder controle. Het maakt je loom en geil. Je tepels worden hard... Nee, sorry... Ah, nog eentje... Ik bedoel, ik ken u,...je niet of slechts enkele minuten ik zit hier te praten alsof we vriendinnen,...zussen zijn.

NORA : Steek het maar op de wijn.

SUZANNE : Na één glas?

NORA : Nog wat?

SUZANNE : Graag.

(Nora schenkt bij.)

Ik koop je morgen een nieuwe.

NORA : Deze kwaliteit koop je hier niet in het dorp.

SUZANNE : Sorry.

NORA : Wat heb jij toch met dat 'ik verontschuldig me'! Waarom? Het is niet jouw fout dat jij hier komt aanwaaien terwijl ik een lekker duur wijntje wil drinken en ik je trakteer. Geniet gewoon. En zorg er voor dat je morgen na het ontbijt, ook dat doe ik je nog cadeau, de plaat poetst. *(Stilte)* En zeg nu niet 'sorry' want dan kan je meteen vertrekken.

SUZANNE : Ik heb wel gehoord, remember. Je kan me niet zonder meer op straat, in het bos, zetten...

NORA : *(Onderbreekt)* Heebes. Mag ik Suzanne zeggen? Suzanne, ik ken je niet, ik heb geen idee wie of wat jij bent, van waar je komt of wat je hebt meegemaakt of nog wil meemaken, maar één ding weet ik wel: jij bent hier niet om constant sorry te zeggen.

SUZANNE : Het spijt me.

NORA : Dat is een goeie. *(Lacht)* Ben je tolk? Of was, gezien je leeftijd.

SUZANNE : Ik gaf les.

NORA : Engels?

SUZANNE : Nee. Aan bengels.

NORA : *(Lacht)* Die is ook goed. Ik meen het. Ik geef het toe, ik vond je een wat grijze muis. Maar deze maakt alles goed. Een vrouw met humor. Je komt ze zelden tegen. *(Beat)* Zou je het erg vinden mocht ik het weekend blijven? Niet alleen vanavond?

SUZANNE : Wat moet ik daar nu op antwoorden. Ik heb gehoord. Kan ik nee zeggen?

NORA : Ja. Maar om je gerust te stellen, er zijn vier slaapkamers. Alleen de badkamer, met douche, ligbad, lavabo, toilet, die is gemeenschappelijk. Maar er zit een slot op de deur. Er is ook een zolder, maar die wordt niet gebruikt. Denk ik. Ik bedoel, de toegang is gegrendeld. Aan de binnenkant. En de schuur heb je al ontdekt.

SUZANNE : Ik heb geen bezwaar.

NORA : Ik zorg voor het ontbijt. Dat zei ik reeds.

SUZANNE : Laat mij dat nu doen.

NORA : Te voet? Naar beneden dat gaat. Maar terug naar boven. Een hele klim op de nuchter maag. Veel kans dat alles op is gegeten voor je hier bent. Ik ga wel met de auto.

SUZANNE : Dan vertrekt u zondag?

NORA : Wat? Vertrekken. Ja, zondag. Dat dacht ik, om zondag te vertrekken.

SUZANNE : Dan maak ik het diner. Morgen. En nu kruip ik onder de wol. Die wijn en de wandeling hebben me slaperig gemaakt. Waarschijnlijk de gezonde lucht. Die deur, juist?

NORA : Juist. Neem de grootste slaapkamer. Je blijft het langst.

(Suzanne neemt haar rugzak en loopt in richting van de deur.)

Hoe lang precies?

SUZANNE : Tot en met volgende week zondag.

NORA : Juist.

(Suzanne gaat de gang in.)

NORA : Bij welk Immo-bureau heb je dit gehoord?

SUZANNE : Immo...? O ja, sorry, niet echt via een bureau. Via het internet, vakantiehuisjes.be. Als ik me goed herinner. Slaap lekker.

(Als Suzanne weg is neemt Nora een smartphone uit een jaszak. Kijkt.)

NORA : Nada verbinding hier. Vakantiehuisjes.be. Zal wel.

(Licht gaat uit.)

Scène 2

De volgende dag. Ochtend.

(Gerommel in de keuken. Suzanne op uit keuken met kopje koffie in de hand.)

SUZANNE : Dit is echt een droom van een chalet. Wat een luxe zonder luxueus te zijn. Stille. Weg van alle lawaai van de stad. Zalig.

(Er wordt op de deur gebonkt. Suzanne schrikt, morst koffie. Loopt naar de keuken.)

Moment.

(Terwijl ze geknield de vlekken opkuisst gaat de deur open. De man staat in de deuropening. Hij laat een bijl op de schouder leunen.)

MAN : C'est quelqu'un de maison? (Is iemand thuis?)

SUZANNE : Ja, ik. Moi.

MAN : Pas vu. Désolé. (Niet gezien. Sorry.)

SUZANNE : Spreekt u Nederlands?

MAN : Non. Peut comprendre. (Nee. Wel verstaan.) Sorry.

SUZANNE : Dat is mijn woord. Daar moet u afblijven.

MAN : Pardon?

SUZANNE : C'est ma parole. Là, vous devez rester au large. Sorry. Internet Frans. Grapje. Mijn huisgenote zegt dat ik te veel 'sorry' zeg.

MAN : Pas seul? (Bent hier niet alleen?)

SUZANNE : Nee. Ze is ontbijt gaan halen.

MAN : Soirée hier a vu une brûlure légère. Juste le faire vérifier. (Avond gisteren zag licht branden. Dacht laat het controleren.)

SUZANNE : En u bent?

MAN : Un oeil en voile le chalet inhabité. (Een oogje in 't zeil de chalet onbewoond.)

SUZANNE : En als ze bewoond is dan komt u controleren. Gewapend. Met een bijl.

MAN : Ne sait jamais. (Nooit weten.)

SUZANNE : Leg dat ding nu maar weg. Twee vrouwen zal u zonder dat moordwapen ook wel de baas kunnen. Zo te zien.

MAN : Allez hottes de bois. Besoin? (Ga hout kappen. Nodig?)

SUZANNE : Dit is een gashaard.

MAN : Foyer extérieur. Derrière le chalet. (Buiten haard. Achter chalet.)

SUZANNE : Ha! Leuk. Alleen vreemd dat de eigenares daar niets van vertelde. Goed, ze zal het vergeten zijn. Koffie?

MAN : Non Merci. En village dire propriétaire mort. (Dank u. Nee. In dorp zeggen eigenares dood.)

SUZANNE : O ja? Dan vergissen ze zich. Dat kan, roddels beginnen met een vuurtje en eindigen met een bosbrand. Ze zullen daar beneden wel schrikken als ze haar bij de bakker zien verschijnen.

MAN : Je vais. (Ik ga maar.)

SUZANNE : Wacht even. Hebt u misschien een kaart van de omgeving? Stafkaart? Ik wil mijn vakantie vullen met wandelen.

MAN : Non.

SUZANNE : Weet u waar ik er eentje kan te pakken krijgen?

MAN : Non. (*Hij kijkt naar buiten.*) Devrait aller. (Moet gaan.)

(Hij gooit de deur dicht. Suzanne is even uit het lood geslagen, reageert traag. Geluid van aan rijdende auto. Motor stil. Een portier dat dicht slaat. Suzanne loopt dan naar de deur. Opent die. Nora staat daar met een zak van de bakker.)

NORA : Ik heb me moeten inhouden of ik had onderweg alles opgegeten. Ook zonder te wandelen. Wat ruikt dat heerlijk!! Ze zijn nog warm!

SUZANNE : Ben jij niemand tegen gekomen?

NORA : Nee.

SUZANNE : Gezien dan? Nu. Net.

NORA : (*Ze loopt voorbij Suzanne en legt alles op de salontafel.*) Niemand. (*Beat*)

borden?

SUZANNE : In de keuken. Alles staat klaar in de keuken.

NORA : Oh nee! We doen het hier. Veel gezelliger. *(Ze verdwijnt in de keuken)* En ik heb maar genoeg meegebracht, de croissants hoef je morgen maar gewoon op te warmen in de oven. Stokbrood. En een bruin Ardeens. En boter, kaas en Nieren. Na het ontbijt maak ik een wandeling. Via het dorp en dan 'weet-ik-veel' waar naartoe. Kan je beneden kaarten kopen? Wandelroute kaarten? Stafkaarten?

NORA : Geen idee.

SUZANNE : Een postkantoor?

NORA : Geen idee. *(Komt uit de keuken)* Ik bedoel, nee. Enkel een bus.

SUZANNE : Gelukkig een bakker.

NORA : Nee. Een café annex een brouwerij en een mini superette. Alles onder één dak. Daar moet je het mee stellen.

SUZANNE : Hemeltje. We zitten hier op een andere planeet.

NORA : Met hooguit een 100-tal zieltjes.

SUZANNE : Iedereen kent iedereen.

NORA : Dat kan je wel stellen.

SUZANNE : Was het een blij weerzien?

NORA : Wauw! Dit stokbrood is echt verrukkelijk.

SUZANNE : Ze herkennen je toch nog?

NORA : Wat? Jij bent echt een babbelkous. Geniet. Eet. *(Met de mond vol)* Een croissant met goede boter van de plaatselijke boer en wat zelfgemaakte confituur. Alsof een engeltje op mijn tong pist.

SUZANNE : Kakt. Als je het volume in je mond bekijkt.

NORA : Sorry. Nu zeg ik het zelf. Ik bedoel, ik ben zo heerlijk aan 't genieten, dat ik elke vorm van beschaving negeer.

SUZANNE : Omdat de mensen je kennen zullen ze je wel extra in de watten leggen.

NORA : ~~Wat?~~

SUZANNE : Dat ze je extra in de watten leggen. Omdat ze je kennen.

NORA : Ja, dat zal het wel zijn.

SUZANNE : Hoe lang was het geleden, zei je?

NORA : Geen idee. Lang.

SUZANNE : Straf dat ze je dan nog steeds herkennen. Na al die tijd.

(Stilte. Ze eten.)

NORA : Ooit gehoord van Jean Le Fou?

SUZANNE : Ja. Tenminste, ik heb over hem wel eens iets gelezen.

NORA : Ik hoorde net op de radio dat hij zou gesignaleerd zijn in Virton.

SUZANNE : Dat is in de buurt. *(Beat)* Wil je me bang maken? Hier weg?

NORA : Nee. Nee. Het kwam in me op omdat er nogal wat om te doen was, extra nieuwsuitzending en zo.

SUZANNE : Ze zoeken die kerel al enkele jaren. De kans dat ik hem ga tegenkomen hier in de bossen is wel erg klein. Of ik zou serieus moeten verdwalen.

NORA : Ik heb een stafkaart in de auto. Je mag die gebruiken.

SUZANNE : Ik blijf langer.

NORA : Je mag ze me nasturen. Ik geef je mijn adres.

SUZANNE : Bedankt. *(Pauze)* Wat zijn je plannen?

NORA : Dat wat ik gisterenavond van plan was. Met een goed boek ...

SUZANNE : *(Onderbreekt)* En een glas wijn voor de haard.

NORA : Buiten in het zonnetje. Achteraan is een terras mét haard voor de barbecue.

SUZANNE : O ja?

NORA : Ja. Heb ik je dat gisterenavond dan niet verteld? Moet me ontgaan zijn.

(Een gsm maakt geluid.)

SUZANNE : Dat is de mijne.

NORA : God, heb jij verbinding?

SUZANNE : *(Haalt haar gsm tevoorschijn.)* Om me te waarschuwen dat ik geen verbinding heb. Zelfs geen noodnummer!

NORA : Dat is het nadeel van de 'middle of nowhere'. Het zou niet mogen in deze moderne tijden. Nee, want dan zit je ergens gezellig op een door God vergeten plaats, ontmoet je mensen die je niet kent, misschien maken ze je wat wijs, of hebben slechte bedoelingen, en daar sta je dan, moederziel alleen. Niemand die je kan helpen of ter hulp schiet. Akelige gedachte.